

РЕШЕНИЕ

№ 375

гр. Видин, 21.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВИДИН, VII СЪСТАВ ГО, в публично заседание на двадесет и девети април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Владимир К. Крумов

при участието на секретаря Галина Арс. Начева
като разгледа докладваното от Владимир К. Крумов Гражданско дело № 20211320102633 по описа за 2021 година

и за да се произнесе, взе предвид следното :

Предявени са обективно съединени иски с правно основание чл. 128 от Кодекса на труда /КТ/, чл. 245, ал. 2 от КТ, чл. 224, ал. 1 от КТ, чл. 222, ал. 1 от КТ и чл. 86 от ЗЗД от М. П. М., ЕГН ***** от гр. Видин, ж.к. „П.К. №* ет. *, ап. * против „СМАРТ СЪРВИС СЪЛЮШЪНС“ ЕООД с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София 1582, район Искър, бул. „Проф. Цветан Лазаров“ № 105А, представлявано от управителя Я.В.Д.

Обстоятелствата, от които произтичат претендираните от ищцата права са: Страните са били в трудово правоотношение с твърдяното съдържание. Със Заповед № 1/29.01.2021 г., Заповед № 11/25.06.2021 г. ответната страна въвела непълно работно време за служителите за посочените периоди с преизчисляване на трудовите възнаграждения съобразно въведеното непълно работно време. Със Заповед № 12/25.06.2021 г. ответната страна възложила на ищцата преминаване на друга длъжност за времето от 01.07.2021 г. до преустановяване състоянието на престой. Със заповед № 251/08.12.2021 г. трудовото правоотношение между страните било прекратено поради съкращаване в щата. Ищцата е въвела правни основания за неправилно намаляване, едностранно от работодателя на трудовите възнаграждения и обезщетения, считано от 01.02.2021 г. до прекратяване на трудовото правоотношение, свързани със забрана за едностранно изменение на трудовото правоотношение, освен в посочените случаи, както и с намаляване на brutното трудово възнаграждение. Според ищцата, ответната страна не е начислила правилно трудовото възнаграждение за исковия период и обезщетения по чл. 224, ал. 1 от КТ и чл. 222 от КТ.

Предвид изпадането на ответната страна в забава, същата дължи обезщетение за това върху процесните суми.

След допуснатото изменение на иска се иска от Съда да постанови решение, с което да бъде осъдена ответната страна да заплати на ищцата следните суми:

- сумата от 4369.59 лева, представляваща допълнително трудово възнаграждение за периода от 01.02.2021 г. до 14.12.2021 г., мораторна лихва върху тази сума в размер на 148.43 лева, считано от датата на падежа за получаване на всяко трудово възнаграждение до датата на постъпване на исковата молба – 29.12.2021 г., ведно със законната лихва върху главницата от датата на постъпване на исковата молба в съда – 29.12.2021 г. до окончателното издължаване;

- сумата от 687.64 лева - обезщетение по чл. 224, ал. 1 от КТ, мораторна лихва върху тази сума в размер на 3.06 лева, считано от 14.12.2021 г. до датата на постъпване на исковата молба в съда – 29.12.2021 г., ведно със законната лихва върху главницата от датата на постъпване на исковата молба в съда – 29.12.2021 г. до окончателното издължаване;

- сумата от 1149.98 лева - обезщетение по чл. 222, ал. 1 от КТ, мораторна лихва върху тази сума в размер на 5.11 лева, считано от 14.12.2021 г. до датата на постъпване на исковата молба в съда – 29.12.2021 г., ведно със законната лихва върху главницата от датата на постъпване на исковата молба в съда – 29.12.2021 г. до окончателното издължаване.

Претендират се и направените по производството разноски.

От ответната страна е постъпил писмен отговор. Оспорва основателността на исковете. Сочи, че ищцата е използвала платения си годишен отпуск. През посочените периоди в писмения отговор, включващи се в исковия период ищцата е представила болнични листа за които ѝ се дължи обезщетение, което не ѝ е заплатено, поради оспорване от ответното дружество. При условие на евентуалност се иска намаляване на исковите претенции до посочените в писмения отговор размери.

По делото са събрани писмени доказателства, назначена и извършена е съдебно – счетоводна експертиза.

Съдът, като взе предвид постъпилата искова молба и събраните по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна:

Страните през исковия период са били в трудовоправни отношения, като ищцата е заемала длъжността „Мениджър екип, телефонен център за услуги“. С допълнително споразумение към трудовия договор от 27.12.2019 г. трудовото възнаграждение на същата е изменено на 1400.75 лева. Със заповед № 1 от 29.01.2021 г., влязла в сила на 01.02.2021 г. ответникът въвел непълно работно време за периода от 01.02.2021 г. до 30.04.2021 г. за всички служители с работно време от 09.00 до 13.00 часа, като в заповедта е записано, че трудовите възнаграждения се преизчисляват съобразно въведеното непълно работно време. Със заповед № 11 от 25.06.2021 г., влязла в сила на същата дата работодателят продължил действието на горната заповед за въвеждане на непълно работно време. Със заповед № 12/25.06.2021 г., влязла в сила на 01.07.2021 г. ответникът разпоредил ищцата да премине от

горецитираната длъжност на длъжност „Оператор контактен център по проект Обслужване на входяща линия – Агенция по вписванията“ за времето от 01.07.2021 г. до преустановяване състоянието на престой. За времето, през което ищцата е изпълнявала новата длъжност, трудовото ѝ възнаграждение е било същото като за основната ѝ работа, съобразено с въведеното намалено работно време. Трудовото правоотношение е прекратено на основание чл. 328, ал. 1, т. 2 от КТ поради съкращаване на щата на 14.12.2021 г.

По делото е назначена съдебно - счетоводна експертиза, която Съдът възприема като обективно и компетентно изготвена.

Вещото лице дава заключение по съдебно-счетоводна експертиза, след запознаване с данните по делото и счетоводството на ответника, че на ищцата през месец януари 2021 г. е начислено основно трудово възнаграждение 1400.75 лева, а от месец февруари 2021 г. до месец декември 2021 г. е начислено основно трудово месечно възнаграждение в размер на 700.38 лева. Експертизата преизчислила трудовите възнаграждения за отработено време и ползван платен годишен отпуск през процесния период на база основно месечно трудово възнаграждение от 1400.75 лева. Вещото лице установило, че изчисленото нетно трудово възнаграждение на ищцата за периода от 01.02.2021 г. до 14.12.2021 г. е 8859.16 лева, полученото от ищцата за същия период нетно трудово възнаграждение е 4462.57 лева и разликата между двете е 4396.59 – неполучено нетно трудово възнаграждение; размерът на мораторната лихва, считано от датата на падежа за получаване на всяко трудово възнаграждение до датата на постъпване на исковата молба в съда на 29.12.2021 г. е 148.43 лева; обезщетението по чл. 224, ал. 1 от КТ е в размер на 687.64 лева; размерът на мораторната лихва от 14.12.2021 г. до 29.12.2021 г. /датата на подаване на исковата молба/ е 3.06 лева; размера на обезщетението по чл. 222, ал. 1 от КТ е 1149.98 лева, а мораторната лихва е в размер на 5.11 лева.

При така установеното от фактическа страна, настоящия съдебен състав намира от правна страна :

С новата разпоредба на чл. 138а, ал. 2 от КТ, създадена с § 4 от ПЗР на Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., законодателят е предоставил правна възможност на работодателя да установи за целия период на обявено извънредно положение или за част от този период непълно работно време за работниците и служителите, които работят на пълно работно време. Преследваната цел от законодателя е да се запазят работните места на работниците, като се предостави възможност на работодателя да реорганизира дейността си за времето на извънредното положение. Продължителността на работното време в този случай не може да бъде по-малка от половината от законоустановената за периода на изчисляване на работното време /чл. 138а, ал. 3 от КТ/. Установяването на непълно работно време по чл. 138а, ал. 2 от КТ е субективно право на работодателя, упражняването на което, при наличие на определените в КТ предпоставки – обявено извънредно положение, води до едностранната промяна на работното време, обективирава в заповеди на работодателя,

автоматично се преизчислява и дължимото се трудово възнаграждение, съответстващо на продължителността на работния ден. Тълкуването на разпоредбата на чл. 138а, ал. 2 от КТ не води до извода, че при едностранно въвеждане на непълно работно време, работникът/служителят ще получава пълния размер на възнаграждението. Подобно тълкуване би обезмислило изцяло предоставената възможност на работодателя за едностранното въвеждане на непълно работно време. Работодателят има право да въведе едностранно намалено работно време само като издаде заповед, в която изрично посочи срокът и работните места, за които се въвежда непълно работно време и продължителността на работното време, като не е необходимо да се сключва допълнително споразумение. Необходимо е издадената заповед да се доведе до знанието на работника/служителя. Ищцата не оспорва, че е уведомена за заповедите, поради което съдът приема, че същите са й връчени и тя е уведомена за тях.

Неоснователни и несъстоятелни са твърденията на ищцата, че релевантни за случая са Постановление № 151 на МС от 03.07.2020 г. и Постановление № 278 на МС от 12.10.2020 г. Същите нормативни актове се отнасят за лица, които са работили на непълнен работен ден в периода 13.03.2020 г. – 31.12.2020 г., т.е. те са неприложими към настоящия случай. Освен това в тях размерът на дължимото възнаграждение при намалено работно време по чл. 138а, ал. 2 от КТ не е засегнат и са наложени редица изисквания за работодателите, изключвайки възможността всеки работодател да се възползва от компенсациите. Същото е субективно право на работодателя /при условие, че покрива изискванията на нормативните актове/, каквото представлява и описаната възможност в чл. 138а, ал. 2 от КТ.

Ето защо основните заплати на ищцата за процесния период следва да се считат редуцирани пропорционално на работното време. Съгласно заключението на вещото лице по съдебно-счетоводната експертиза, което съдът кредитира като обективно и обосновано, полагащото се трудово възнаграждение на ищцата до прекратяване на трудовото ѝ правоотношение в размер на 4462.57 е изплатено, което обстоятелство не се оспорва от нея, поради което съдът го приема за установено.

Поради гореизложеното предявеният иск с правно основание чл. 128 от КТ в размер на 4396.59 се явява неоснователен и следва да се отхвърли изцяло. Искът по чл. 245 от КТ в размер на 148.43 лева също се явява неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

При прекратяване на трудовото правоотношение за ищцата е възникнало правото на обезщетение за неизползван платен годишен отпуск. Съдът счита искът за обезщетение по чл. 224, ал. 1 от КТ за неоснователен по следните съображения:

В заключението си вещото лице е изчислило обезщетението в размер от 687.64 лева за неизползван платен годишен отпуск в размер на 12 дни, но на база трудово възнаграждение в размер на 1400.75 лева, каквото не се следва на ищцата с оглед заповедите за намаляване на работното време. От представения фиш за заплата за декември 2021 г. /лист 75 от делото/ е видно, че на ищцата е начислена и заплатена сумата от 391.19 лева – обезщетение по чл. 224 от КТ за неизползван платен годишен отпуск от 12 дни.

Обезщетението е изчислено на база трудово възнаграждение в размер на 700.38 лева, каквото е било дължимото възнаграждение на ищцата с оглед намаленото работно време. В този смисъл от сумата 687.64 лева, изчислена от вещото лице следва да се извади сумата от 391.19 лева, която е вече заплатена на ищцата. Остатъкът от тази сума в размер на 296.45 лева не е заплатен на ищцата, тъй като не ѝ се следва с оглед заповедите за намаляване на работното време и съответно намаляване на размера на трудовото възнаграждение. С оглед гореизложеното, съдът счита, че на ищцата е начислено и заплатено полагащото ѝ се обезщетение по чл. 224 от КТ, поради което искът се явява неоснователен и следва да бъде отхвърлен. С оглед неоснователността на главния иск, неоснователен се явява и акцесорния иск за мораторна лихва в размер на 3.06 лева, поради което същият следва да бъде отхвърлен като неоснователен.

Трудовото правоотношение е прекратено на основание чл. 328, ал. 1, т. 2 от КТ, поради което за ищцата възниква право на същото обезщетение. Искът за заплащане на обезщетение по чл. 222, ал. 1 от КТ е частично основателен. Същият е изчислен от вещото лице в размер на 1149.98 лева, но върху брутно трудово възнаграждение в размер на 1400.75 лева. С оглед гореизложените мотиви относно неоснователността на иска по чл. 128 от КТ, съдът счита, че на ищцата следва да бъде присъдено обезщетение по чл. 222, ал. 1 от КТ в размер на половината от сумата, изчислена от вещото лице, а именно сумата в размер на 574.99 лева, а в останалата част до пълния претендиран размер от 1149.98 лева искът следва да бъде отхвърлен като неоснователен. Размерът на мораторната лихва върху този иск е изчислен от вещото лице на сумата от 5.11 лева, като на ищцата следва да бъде присъдена половината от тази сума, а именно – 2.55 лева, в останалата част до пълния претендиран размер от 5.11 лева искът следва да бъде отхвърлен.

На основание чл. 78, ал. 6 от ГПК ответната страна следва да заплати държавна такса върху уважения размер по всеки иск в общ размер на 50.00 лева, както и сумата от 100.00 лв. за възнаграждение за вещо лице, в полза на Районен съд Видин.

Ищцата претендира разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 1200.00 лева, но доказателства за заплатено такова по делото не са представени, поради което съдът счита, че искането за присъждане на адвокатско възнаграждение в полза на ищеца следва да бъде отхвърлено като неоснователно и недоказано.

Ответното дружество претендира разноски в размер на 1200.00 лева за заплатено адвокатско възнаграждение, за което са представени доказателства по делото. С оглед изхода на делото и на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, ищцата следва да заплати на ответното дружество направените разноски за адвокатско възнаграждение съразмерно с отхвърлената част от исковете, а именно сумата в размер на 1091.55 лева.

Воден от горното, Съдът

РЕШИ:

Отхвърля предявените от М. П. М., ЕГН ***** от гр. Видин, ж.к. „П.К. №* ет. *, ап. * против „СМАРТ СЪРВИС СЪЛЮШЪНС“ ЕООД с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София 1582, район Искър, бул. „Проф. Цветан Лазаров“ № 105А, представлявано от управителя Я.В.Д. искове с правно основание чл. 128 от КТ и чл. 245, ал. 2 от КТ за сумите в размер на 4396.59 лева, представляваща допълнително трудово възнаграждение за периода от 01.02.2021 г. до 14.12.2021 г. и сумата от 148.43 лева – мораторна лихва върху допълнителния размер на трудовото възнаграждение, ведно със законната лихва считана от предявяване на иска – 29.12.2021 г. до окончателното издължаване, като неоснователни.

Отхвърля предявените от М. П. М., ЕГН ***** от гр. Видин, ж.к. „П.К. №* ет. *, ап. * против „СМАРТ СЪРВИС СЪЛЮШЪНС“ ЕООД с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София 1582, район Искър, бул. „Проф. Цветан Лазаров“ № 105А, представлявано от управителя Я.В.Д. искове с правно основание чл. 224, ал. 1 от КТ и чл. 86 от ЗЗД за сумите в размер на 687.64 лева, представляваща обезщетение за неизползван платен годишен отпуск и за сумата от 3.06 лева - мораторна лихва за периода от 14.12.2021 г. до 29.12.2021 г. /датата на предявяване на иска/ ведно със законната лихва считана от предявяване на иска – 29.12.2021 г. до окончателното издължаване, като неоснователни.

Осъжда „СМАРТ СЪРВИС СЪЛЮШЪНС“ ЕООД с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София 1582, район Искър, бул. „Проф. Цветан Лазаров“ № 105А, представлявано от управителя Я.В.Д. да заплати на М. П. М., ЕГН ***** от гр. Видин, ж.к. „П.К. №* ет. *, ап. *, сумата от 574.99 лева – обезщетение по чл. 222, ал. 1 от КТ, мораторна лихва в размер на 2.55 лева за периода от 14.12.2021 г. до 29.12.2021 г. /датата на предявяване на иска/ ведно със законната лихва считана от предявяване на иска – 29.12.2021 г. до окончателното издължаване.

Осъжда М. П. М., ЕГН ***** от гр. Видин, ж.к. „П.К. №* ет. *, ап. *, да заплати на „СМАРТ СЪРВИС СЪЛЮШЪНС“ ЕООД с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София 1582, район Искър, бул. „Проф. Цветан Лазаров“ № 105А, представлявано от управителя Я.В.Д. сумата от 1091.55 лева направени разноси по производството за адвокатско възнаграждение съобразно отхвърлената част от иска, като искането до пълния му претендиран размер от 1200.00 лева отхвърля като неоснователно.

Отхвърля искането на М. П. М., ЕГН ***** от гр. Видин, ж.к. „П.К. №* ет. *, ап. * за присъждане на разноси по производството за адвокатско възнаграждение в размер на 1200.00 лева като неоснователно и недоказано.

Осъжда „СМАРТ СЪРВИС СЪЛЮШЪНС“ ЕООД с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София 1582, район Искър, бул. „Проф. Цветан Лазаров“ № 105А, представлявано от управителя Я.В.Д. да заплати в полза на Районен съд Видин сумата от 50.00 лева за държавна такса.

Осъжда „СМАРТ СЪРВИС СЪЛЮШЪНС“ ЕООД с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София 1582, район Искър, бул. „Проф. Цветан Лазаров“ № 105А, представлявано от управителя Я.В.Д. да заплати в полза на Районен съд Видин сумата от

100.00 лева за възнаграждение за вещо лице.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Окръжен съд гр. Видин в двуседмичен срок, считан от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Видин: _____